

Endnu paa Dødslejet syslede hun med det, der havde været hendes Livs kjæreste Tanke. Den sidste Dag, hun levede, skrev hun selv to forskjellige Billetter angaaende den Haandværkerskole, som Dansk Kvindesamfund tænker paa at oprette, og som hun saa inderlig gjerne vilde have den Glæde at hjælpe frem.

Det er saaledes en større Kreds, der staar i Taknemlighedsgjæld til Fru Rovsing, Men en ærlig Tak skal hun ogsaa have fra en snævrere Kreds, hendes Medarbejdere. I de mange Aar, hun har arbejdet, har hun haft mange forskellige Medarbejdere, men hendes Arbejdslyst var usvækket, hendes Energi var lige smittende til det sidste. Selv mens hun laa paa Landet i Hellebæk, kom hun trods sine 70 Aar stadig ind til Styrelsesmøderne i København. Og kunde det af og til ske, at der opstod Meningsforskjel mellem hende og hendes som oftest langt yngre Medarbejdere, — aldrig tillod hun, at noget saadant skilte hende fra dem, naar hun blot vidste om dem, at de var ærlige Venner af Kvindesagen. Naar det gjaldt *Sagen*, skød hun alt sit eget til Side, smaalig Egoisme kjendte hun ikke til.

Den første Oktober blev Fru Rovsing stedt til Jorden. Hendes Kiste var ikke smykket med saa mange Kranse, som Skik og Brug er, og som man efter hendes store Vennekreds kunde have ventet. Men dette betød ikke, at hendes Venner havde glemt hende, tvært imod, det var et Vidnesbyrd om, at de i Kjærlighed mindedes hendes Ord og Ønsker. Fru Rovsing har baade gennem private Samtaler og gennem Pressen ivret for, at den Ødselhed, der ved Begravelser vises med Blomster, skulde afløses af noget bedre, at de store Summer burde anvendes bedre til Ære for den afdøde ved at gives til et velgjørende Øjemed. Med dette i frisk Minde enedes en Kreds af hendes Venner om at give deres Bidrag til den Haandværkerskole, som i hendes sidste Levetid havde ligget hende saa stærkt paa Hjærte. Sikkert ville mange flere slutte sig dertil, saa Skolen kan blive et værdigt Minde om hende.